

стенъ изъ градинитѣ на палата, обикаляше край стражницитѣ, ала не смѣше да влѣзе вътре. Най-сетне той полека открехна тежката рѣбова вратичка на малката дворцова църква и несмѣло застана посрѣдъ храма, безъ да дръзне да вдигне погледъ къмъ иконата на Богородица. Полека колѣнничи, прекръсти се. Ала сърдцето му бѣ хладно и тежко като камѣкъ. Не можеше да пророни гореща молба. Не вѣрваше, че ще бѣде приета и чута. Най-сетне той се изправи. Неясна мисль изплува въ съзнанието му. Приблужи повече до олтара. И изведнажъ се просна на земята, закри лице, пламенни сълзи опариха очитѣ му

Разкаяние го горѣше като унищожавашъ пламѣкъ.

Да, убиецъ бѣ той, жалѣкъ убиецъ и престѣпникъ. Но нѣмаше ли милость и прошка? Ето, той даваше обетъ. Ще приеме помощта на ромеитѣ, за да спаси живота и престола си. Ала при добра сгода, той щѣше да се отметне отъ тѣхъ и да поведе старата брань на българитѣ, за свобода и обединение...

Кроткиятъ ликъ на Светата Дева го гледаше студено и безстрастно. Свѣтитѣ ѝ очи се отвръщаха отъ вида на толкова човѣшка низость. Тя не приемаше молбата му. Страшенъ студъ нахлу въ сърдцето на молещия се. Всичко се отвръщаше отъ него. И Богъ, и народъ.

На прага на църквата се мѣрнаха сѣнки. Сподавени викове зовѣха тихо царя. Иванко скочи.

— Бѣгай, спасявай се, царю честити!

— Какво става? Какво има?

— Градътъ се бунтува... Две стотни стрелци сѣ се присѣдинили къмъ него. Дирятъ те... Бѣгай!...

Навѣнъ се чуваше вече звѣнъ отъ кръстосано орѣжие. Гнѣвни викове отекваха все по-близо. Стражи обградиха царь Иванко съ щитове и обнажиха мечове. Дойдоха имъ на помощ копиеносци отъ крепостта.

Иванко успѣ да се укрие въ покоитѣ си, заключвайки по три пѣти всѣка врата.

Почна да не вѣрва никому. Боеше се и отъ най-вѣрнитѣ си хора. Караше да опитватъ храната му, преди да